

Kareivinės, kuriose vyksta pagrindiniai jūrų pėstininkų mokymai, yra niekuo neišsiskiriantis triaukštis pastatas Koronado paplūdimyje, Kalifornijos valstijoje, vos už devyniasdešimties metrų nuo Ramiojo vandenyno. Pastate nėra oro kondicionieriaus, o naktį pro atvirus langus gali girdėti kranto smėlį skalaujančių bangų mūšą.

Kareivinių kambariai spartietiški. Karininkų kambaryje, kuriame buvau įsikūręs su trimis kurso draugais, stovėjo tik keturios lovos ir spinta uniformoms pasikabinti. Rytais, kai likdavau kareivinėse, nulipdavau nuo savo gulto ir iškart pradėdavau kloti lovą. Tai būdavo mano pirmoji dienos užduotis. Dienos, kuri, žinojau, bus kupina uniformų tikrinimų, ilgų plaukimų, dar ilgesnių bėgimų, kliūčių ruožų ir nuolatinio jūrų pėstininkų instruktorių priekabiavimo.

– Ramiai! – sušuko kurso vadovas, jaunesnysis leitenantas Dan’lis Stewardas, į kambarį įėjus instruktoriui.

Stovėdamas prie lovūgalio, sumušiau kulnais ir, seržantui priartėjus, išsitiesiau. Griežtas instruktorius bejausmiu veidu pradėjo patikrą apžiūrinėdamas, kaip iškrakmolyta mano žalia uniforminė kepurė, kad įsitikintų, ar jos aštuonkampio viršaus kontūrai aiškūs ir tvarkingi. Nužvelgęs nuo galvos iki kojų, jis apžiūrėjo kiekvieną mano uniformos milimetrą. Ar marškinių klostės ir kelnų kantas be priekaištų? Ar diržo žalvarinė sagtis lyg veidrodinis atspindys? Ar mano batai nublizginti taip, kad juose jis galėtų matyti net savo paties pirštų atspindį? Patenkintas, kad atitinku aukštus jūrų pėstininko standartus, jis nuėjo patikrinti lovos.

Lova paprastumu nesiskyrė nuo kambario – vien plieninis rėmas ir čiužinys. Pastarasis buvo apvilktas čiužinio apsauga, o ant viršaus užtiesta paklodė. Pilka vilnonė antklodė, pakišta po čiužiniu, šildė vėsiais San Diego vakarais. Antroji antklodė lovūgalyje buvo kruopščiai sulankstyta į stačiakampį. Vienintelė aklujų ir silpnaregių organizacijos „Lighthouse“ siūta pagalvė ant lovos buvo padėta pačiame viduryje taip, kad devyniasdešimties laipsnių kampu kirstųsi su antklode. Toks buvo standartas. Menkiausias nukrypimas nuo šio griežto reikalavimo baigtųsi „šuoliu į bangas“. O tada tektų paplūdimyje ridentis tol, kol nuo galvos iki kojų aplipčiau drėgnu smėliu. Tai vadinome „cukriniu sausainiu“.

Stovėdamas ir nejudėdamas, akies krašteliu stebėjau instruktorių. Jis atidžiai apžiūrėjo mano lovą. Pasilenkęs patikrino kampus, tada antklodę ir pagalvę, įvertindamas, ar viskas tvarkinga. Galiausiai iš kišenės išsitraukė monetą ir kelis kartus švystelėjo ją į orą, taip leisdamas suprasti, kad lovos patikra artėja prie pabaigos. Paskutinį kartą mesta moneta pakilo aukštai, tada nukrito ant čiužinio, lengvai atšokdama. Pašoko kelis centimetrus nuo lovos – pakankamai aukštai, kad instruktorius ją sugautų.

Atsigręžęs instruktorius pažvelgė man į akis ir linktelėjo. Jis niekada netardavo nė žodžio. Tinkamai paklojęs lovą nesulaukdavai pagyrų – to ir buvo tikimasi. Tai buvo mano pirmoji dienos užduotis, privalėjau ją gerai atlikti. Tai parodydavo mano discipliną, atidumą detalėms, o dienos pabaigoje primindavo, kad šį tą atlikau gerai. Šį tą, kuo galiu didžiuotis, ir nesvarbu, kokia smulki toji užduotis.

Tarnaudamas kariniame jūrų laivyne lovą klodavau kasdien, be jokių išimčių. Kai buvau karinių jūrų pajėgų jaunesnysis leitenantas, specialiųjų operacijų povandeniniame laive „USS Grayback“ mane įkurdino ligonių kajutėje, kurioje gultai buvo sustatyti keturiais aukštais. Ten dirbęs senas rūstus gydytojas reikalaudavo, kad kiekvieną rytą pasikločiau gultą. Jis dažnai pabrėždavo: jei lovos bus netvarkingos, o kambarys nešvarus, kaip jūreiviai galės tikėtis geriausios medicinos pagalbos? Vėliau supratau, kad šis švaros ir tvarkos siekis buvo persmelkęs kiekvieną kariuomenės gyvenimo dalį.

Po trisdešimties metų Niujorke griuvo bokštai dvyniai. Buvo trenktasi į Pentagoną, o virš Pensilvanijos lėktuve žuvo narsūs amerikiečiai.

Per šiuos išpuolius sveikau namuose po sunkios traumos, kurią patyriau leisdamasis parašiotu. Į mano žinybinį butą buvo atgabenta ligoninės lova, ir didžiąją dalį dienų praleidau gulėdamas ant nugaros, stengdamasis atsigauti. Labiau už viską norėjau pakilti iš tos lovos. Kaip ir kiekvienas jūrų pėstininkas, troškau kartu su savo kovos draugais dalyvauti mūšiuose.

Kai pagaliau galėjau be pagalbos pakilti iš patalo pats, pirmas dalykas, kurį padariau, – tvarkingai išlyginau paklodes, pataisiau pagalvę ir pasirūpinau, kad ligoninės lova atrodytų be priekaištų visiems, kurie tik užsuks į mano namus. Taip kitiems norėjau parodyti, kad įveikiau traumą ir mano gyvenimas juda toliau.

Prabėgus keturioms savaitėms po Rugsėjo vienuoliktosios įvykių, buvau paskirtas į Baltuosius rūmus, kur dvejus metus dirbau ką tik įkurtame Kovos su terorizmu biure. 2003 m. spalį jau buvau Irake, mūsų laikinojoje būstinėje Bagdado aerodrome. Pirmus kelis mėnesius mes miegojome kariškose sulankstomose lovose. Net ir tada kiekvieną rytą suvyniodavau savo miegmaišį, padėdavau pagalvę lovos galvūgalyje ir pasiruošdavau dienai.

2003 m. gruodį JAV karinės pajėgos suėmė Sadamą Huseiną. Jis buvo kalinamas mažoje kameroje, kur taip pat miegojo kariškoje sulankstomoje lovoje, bet prabangiai – su paklodėmis ir antklode. Kartą per dieną aplankydavau Sadamą, norėdamas įsitikinti, ar mano kariai deramai jį prižiūri. Jausdamas savotišką pasitenkinimą pastebėjau, kad Sadamas savo lovos nekloja. Sujaukta patalynė nuolat gulėdavo kojūgalyje – buvo panašu, kad jis nė nenori jos pataisyti.

Po to dešimt metų man teko garbė dirbti su nuostabiausiais vyrais ir moterimis, kokius tik užaugino mūsų šalis: nuo generolų iki eilinių, nuo admiralų iki laivuose dirbančių jūreivių, nuo ambasadorių iki raštininkų. Su užsienio šalyse dislokuotais amerikiečiais, kurie prisidėjo prie karo veiksmų ir tiek daug paaukojo, siekdami apginti šią didžią tautą.

Visi jie suvokė, kad gyvenimas sudėtingas ir kartais ne ką tegalima padaryti, norint pakeisti dienos rezultatus. Mūšiuose žūsta kariai, sielvartauja jų šeimos, o tavo dienos ilgos ir kupinos nerimo akimirkų. Ieškai kažko, kas paguostų ir motyvuotų pradėti dieną, kas suteiktų pasitenkinimo jausmą dažnai niūriame pasaulyje. Tačiau tai galioja ne tik kovojant. Tokios pačios tvarkos reikia kasdieniame gyvenime. Niekas negali pakeisti tikėjimo galios ir jo teikiamos paguodos, vis dėlto kartais paprastas lovos paklojimas gali suteikti jėgų pradėti naują dieną ir tinkamai ją užbaigti.

Jei nori pakeisti savo gyvenimą, ir galbūt pasaulį, pradėk pasiklodamas lovą!

